

использования. *Вестник Красноярского государственного аграрного университета*. 2014. № 11, С. 244-247.

3. Северин К. Проблеми нормативного регулювання та реалізації принципу конфіденційності адвокатської діяльності. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*, 2014. Вип. 9–2(2). С. 120-122.

4. Про адвокатуру та адвокатську діяльність: Закон України від 05.07.2012 № 5076-VI. Редакція від 05.01.2017. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5076-17>.

5. Молло М. Правила адвокатской профессии во Франции: пер. с франц. Москва: Издание Н. П. Шубинского, 1894. 98 с.

6. Пшукова А. Профессиональная тайна адвоката как одно из основных требований адвокатской этики. *Следователь*. 2008. №. 6. С. 301-303.

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент кафедри організації судових, правоохоронних органів та адвокатури Національного університету «Одеська юридична академія» **Кіслиця Ірина Олександрівна**

Редько А.Г.

студентка 1-го курсу магістратури факультету прокуратури та слідства (кримінальної юстиції) Національного університету «Одеська юридична академія»

ПРАВОВІ ГАРАНТІЇ АДВОКАТСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Адвокат як окрема правова фігура також володіє відповідним переліком професійних прав та обов'язків. Однак, представник даної юридичної професії не завжди має можливість повноцінно використовувати наданні йому законом повноваження, що пов'язано з існуванням достатньо значної кількості об'єктивних та суб'єктивних факторів. Разом з тим, з метою подолання відповідних чинників, які негативно впливають на здійснення адвокатом своїх професійних функцій, державою закріплюється спеціальний перелік адвокатських гарантій.

Питання щодо поняття, загальних особливостей та видів гарантій адвокатської діяльності були предметом дослідження таких науковців, як Варфоломєєва Т.В., Гловацький І.Ю., Зейкан Я.П., Логінова С.М., Савицька С.Л., Святоцький О.Д., Удалова Л.Д., Хотенець П.В., Яновська О.Г., кожен з яких займався певним окремими аспектом даної проблематики.

Розглядаючи питання про правові гарантії діяльності адвокатів, не можна повністю розкрити їх суть, не з'ясувавши їх місця і ролі у загальній системі правових гарантій. Вони, як правило, представляються в нашій

літературі у вигляді системи, елементами якої є гарантії інтересів держави і особистості. Кожний з елементів системи має свою соціальну і правову природу, свої завдання, справляє свій вплив на формування і застосування закону [1]. Цей Закон визначає правові засади організації і діяльності адвокатури та здійснення адвокатської діяльності в Україні

Так, зокрема, на думку Яновської О.Г. під правовими гарантіями діяльності сучасного адвоката потрібно розуміти правові засоби, які закріплені в нормах права і мають предметом свого впливу права та обов'язки адвоката, забезпечують їх реалізацію, захист і відновлення в разі порушення [2, с. 35].

Сінокова Т. В. правові гарантії адвокатської діяльності розглядає як цілісну систему юридико-соціальних заходів різної функціональної спрямованості, що має властивість запровадження у практику соціальних відносин нормативних установлень законодавця щодо діяльності адвоката [3, с. 7].

Питання гарантій адвокатської діяльності досліджувала також Бакаянова Н. М. У своїй роботі «Адвокат з вогнепальною зброєю у світлі гарантій адвокатської діяльності» вона розглянула етичні та правові основи доповнення Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» ст. 23-1 про право адвоката на використання вогнепальної зброї. Досліджено можливість встановлення професійного права адвоката на використання вогнепальної зброї та проаналізовано сучасну ситуацію в Україні щодо реалізації гарантій адвокатської діяльності. Автор не є прихильником доповнення Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» ст. 23-1, а пропонує забезпечити захист правового статусу адвоката шляхом реалізації гарантій адвокатської діяльності, закріплених у законодавстві. Науковець робить висновок, що система зазначених гарантій не повинна охоплювати професійне право адвоката на використання вогнепальної зброї. Діяльність держави та адвокатської спільноти має бути спрямована на виконання положень та вимог законодавства, дотримання міжнародно-правових стандартів адвокатської діяльності, а не вирішуватися шляхом озброєння адвокатів [4, с. 202].

Н.М. Бакаянова погоджується із адвокатом Д. Курдельчуком, який висловив таку думку: «Я не прихильник того, щоби у суспільстві розповсюджувалася зброя. Не вважаю, що вона надійно захистить адвокатів. Сила адвокатів не в цьому, не зброєю повинен гарантуватися порядок у суспільстві» [5 с.13].

Правові гарантії адвокатської діяльності мають низку функцій у правовому регулюванні, основною з яких є забезпечення реалізації правового статусу адвоката, в результаті чого: створюється практична можливість користування суб'єктивним правом і виконання юридичного обов'язку адвокатами; виключається відступ від цілей правових норм у

процесі користування суб'єктивним правом — так зване зловживання правом; стимулюється правова активність адвокатів; реалізуються загальна і спеціальна превенція порушень суб'єктивних прав, невиконання обов'язків; здійснюється захист суб'єктивних прав у ситуаціях, що перешкоджають їх нормальній реалізації; забезпечуються відновлення порушених суб'єктивних прав і необхідна поведінка зобов'язаної особи. Також неможливо не згадати про предмет правових гарантій діяльності адвоката. Предметом таких гарантій є різноманітні за своєю суттю процесуальні права і обов'язки адвокатів, що визначаються законом. На основі цього, можна зробити висновок, що забезпечення гарантій діяльності адвокатів включає забезпечення можливості їх фактичного використання. Однак, як свідчить практика, можливість використання адвокатами своїх прав забезпечується в повній мірі далеко не в усіх випадках. Допускаються і грубі порушення цих прав.

Неможливо вести мову про механізм реалізації системи правових гарантій адвокатської діяльності, не уявляючи чіткої системи суб'єктів реалізації цих гарантій. Як би добре не була побудована система норм, що законодавчо закріплюють права і обов'язки адвокатів, яку б серйозну наукову базу не було підведено під механізм їх реалізації, якою багатою і різноманітною не виявилася б практика здійснення всього задуманого, ефективність адвокатської діяльності буде невисокою, якщо чітко не регламентувати коло суб'єктів, на яких накладено ряд обов'язків, що спонукають адвоката діяти відповідно із законодавством і при цьому бути впевненим у належній реакції на свої дії. Жодна норма закону не спрацьовує повною мірою, якщо не існує достатньо серйозної відповідальності за невиконання обов'язків стосовно діяльності адвокатів.

Здійснюючи свої права і виконуючи свої обов'язки, адвокати, безумовно, реалізують правові гарантії адвокатської діяльності. Проте без активного, а головне, доброзичливого сприяння інститутів адвокатури з боку працівників правоохоронних органів і суду, реальне здійснення адвокатами своїх прав стає надто проблематичним. Обов'язок сприяти адвокатам у здійсненні ними своєї діяльності закріплено як у міжнародних документах (Основні положення..., п. 19), так і в національному законодавстві (статті 22, 46 КПК).

Таким чином, під гарантіями адвокатської діяльності належить розуміти правові засоби, які закріплені в нормах права і мають предметом свого впливу права та обов'язки адвоката, забезпечують їх реалізацію, захист і відновлення в разі порушення. Перспективи вдосконалення цих гарантій тісно зв'язані з суспільством та політичною системою, яка діє в країні. Без певного розвитку суспільства, його інтересів та зацікавленості не відбудеться належне вдосконалення адвокатської практики, а з нею і розвиток гарантій діяльності адвокатів.

Список використаної літератури:

1. Рабінович П. М. Загальна теорія держави та права / П. М. Рабінович. — Львів, 1993. С. 73.
2. Яновська О.Г. Правові гарантії діяльності адвоката-захисника в кримінальному процесі України: Дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09 / Олександра Григорівна Яновська; КУ ім. Т. Шевченка. К., 1997. 210 с.
3. Синюкова Т.В. Юридические гарантии реализации прав и обязанностей советских граждан: Автореф. дис. ... канд. юрид. наук/Татьяна Витальевна Синюкова. Свердловск, 1986. 19 с
4. Бакаянова Н.М. Адвокат з вогнепальною зброєю у світлі гарантій адвокатської діяльності. Право України. 2015. № 6. С.199–205.
5. Беляєва К. Право на захиту: оружие для адвоката. Судебно-юридическая газета. 2014. № 19–20. С. 13.

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент кафедри організації судових, правоохоронних органів та адвокатури Національного університету «Одеська юридична академія», доцент **Ковальчук Інна Сергіївна**

Романюк Г.О.

студентка 1-го курсу магістратури факультету прокуратури та слідства (кримінальної юстиції) Національного університету «Одеська юридична академія»

ПРОБЛЕМИ КЛАСИФІКАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ АДВОКАТІВ УКРАЇНИ

Незаперечне значення для розуміння сутності адвокатури мають принципи, що визначають адвокатуру як правове явище. Відповідно до п. 14 ч. 1 ст. 92 Конституції України виключно законами України визначаються засади організації та діяльності адвокатури. Вони дають змогу дослідити функціональні та організаційні основи адвокатури через закріплену у законодавстві систему ідей, кожна з яких відображає якість окремо визначене начало, а у сукупності характеризує увесь інститут адвокатури.

Принципи адвокатури мають свої ознаки: 1) принцип адвокатури містить в собі певну ідею щодо адвокатури, яка складає його зміст; 2) така ідея прямо чи опосередковано закріплена в нормативно-правових актах; 3) принцип адвокатури повинен мати загальне значення для інституту адвокатури, її побудови та функціонування; 4) принцип визначає типові риси адвокатури; 5) принципи адвокатури характеризуються значною стійкістю